

n'avem nimic de împărțit cu ei, li vom fi bunți prieteni. Și atunci se vor întoarce vremurile de acum cinci veacuri, când, liberi, și unii și alții, luptam, ostași creștini, în contra aceluiași dușman comun: Turcii. Până atunci, vor fi visite de politeță, primiri pe care le datorește orice popor, după gradul de ospitalitate al lui, dar prietenie sinceră, nu, — căci prietenie cu gânduri de război, de cucerire, aceasta e cu neputință. Pentru aceasta ei trebuie să înțeleagă două lucruri:

Faptul că Dobrogea e a României, pentru Bulgari e un mare noroc, căci nu-s vecinii imediați ai ai Rușilor, cari li-ar face multe încurcături în casul unei vecinătăți imediate, și tot mai bine să ai de vecin un Stat mai mic, cum e România, decât un Stat mare ca Rusia.

Să nu uite, iarași, că, cu toate ajutoarele pe care Rusia li le dă, în numele comunității de rasă, ea nu urmărește decât scopurile ei, cum nici nu se poate almintrelea. Politică de simpatie nu fac decât popoarele naive, și Rușii numai naivi nu sînt.

Să li fie pururea pildă purtarea ticăloasă, neumană, pe care a avut-o Rusia cu noi, după ce i-am scăpat cinstea în războiu: drept rasplată, ni-a luat Basarabia. Aceiași purtare va avea-o Rusia și față de Bulgaria.

În aceste idei să-i crească, dar, institutorii și profesorii bulgarilor pe școlarii lor, și atunci cele petrecute acum vre-o zece ani vor rămînea un vis urit, pe care îl vom fi uitat și unii și alții, și Romînii și Bulgarii.

Cu: «să mai veniți, măcar odată, la Plevna», s'au despartit Bulgarii de Romîni, iar trenul, împodobit cu steagurile celor două popoare, libere și unul și altul, mi-a dat, o clipă, visiunea istoriei celor două popoare ale Dunării: sus, pe acoperișul trenului, filfiiu steagurile bulgărești; la ferestre, filfiiu tricolorurile românești.

Ca să se înnalte steagul bulgăresc a trebuit să intre în foc steagul nostru, tricolorul românesc, pe care Bulgarii îl duceau, din nou, la Grivita și la Plevna, mărturie veșnică a ceea ce au primit Bulgarii de la Romîni.

V. MIHĂILESCU.

Din «Cîntecul dragostei».

de Lamartine.

*O, vino să cătăm acele locuri
Până se 'nchide cea din urmă floare,
Și până de pe culmi se stinge
Cea de pe urmă rază de la soare!*

*Voiü zice: Iată cerul tăü, iubito,
Dă farmec nopților de vară!
Privește 'n ochii miei și dă lumină
În jurul tăü, pe tot ce ne 'mpresoară.*

*Voiü arunca pe drumul tăü buchete,
Voiü pune crinii ca un alb covor,
Să dormi pe rose 'n iarba înflorită,
Să-ți fie somnul dulce și ușor!*

*O cit sint de ferice trandafirii,
Cind, legănați pe sinul tăü, se sting
Și cupa de cleștar, cind, insetate,
A' tale buze roșii o ating!*

Traducere de MIHAIL IORGULESCU.

FETELE LUI CONU' ARGHIRE.

(R O M A N)

(Urmare).

VIII.

«Copiliță cu-ochi ca mura
Vino,
Să-ți sărut ochii și gura,
Vino,
Că ți-oiü da inel de-argint
Zăü,
Cu boabă de mărgărint
Zăü!

«Nu se poate, măi bădiță,
Mă,
Să-mi săruți a mea guriță
Mă,
Că ne-o vedea Dumnezeuü,
Zăü,
Și-apoi e păcatul mieü,
Zăü!

«Copiliță frumușică,
Vino,
Vino, nu ai nicio frică,
Vino,